

haberne; et æret Medlem udtaler endog (Sp. 1411—12), at man mulig maa billige, at jeg lader mig engagere af det private Selskab, idet der ingen Modstrid er mellem dettes og Statens Interesser. Men derimod bryder dette Medlem fuldstændig og i ret stærke Udtryk, mod hvilke jeg intet har at indvende, Staven over det Forhold at engageres baade af Koncessionshaveren og Entreprenørerne. Et saadant Forhold er „graverende“, „uforrett“, „stridende mod Sømmeligheden og det offentliges Interesse“, og bør paa ingen Maade tilstedes. Hr. Lunn udtaler i den Anledning, og altsaa efter at være gjort opmærksom paa den væsentlige Forskel, der er mellem, om jeg engageres af det private Selskab, og om jeg tillige engageres af Entreprenøren, at det er ganske sikkert, at dette sidste finder Sted. „At den vedkommende Ingeniør (jeg) lader sig engagere til at udføre Tegninger, Konstruktioner og Arbejde for Entreprenører, det er sikkert nok, og jeg kan ikke tro, at den højtærede Minister er uvidende derom; og at det maa medføre, at han (jeg) kommer i dette fortvibtede Forhold til den hele Entreprise, maa jo være klart for enhver“. Jeg tror ikke, at Beskyldningen kan fremsættes stærkere eller med større Sikkerhed.

Det vil være det høje Ting bekendt, at Hr. Lunn den 31te Marts gif endnu videre. Jeg havde afgivet en Erklæring til Hs. Excellence Ministeren for offentlige Arbejder, hvori jeg paa Tro og Love erklærede Hr. Lunn's Insinuation for fuldstændig blottet for ethvert som helst Grundlag, hvorhos jeg oplyste, at Hr. Lunn havde fuldstændig Uret med Hensyn til sin Anke imod min Virksomhed ved Vesle—Give Banen; Ministeren havde allerede tidligere berigtiget hans urigtige Udtalelse om Svendborg Banen (Sp. 1619). Hr. Lunn tager dog ikke et Ord tilbage af sine Sigtelser. Han betegner mig (Sp. 1621) som den „anlagede“, og stiller mig paa en smagfuld Maade sammen med en for Thyveri anklaget Person. Han pointerer saaledes hyderligere — om end til Overflod — at hans Sigtelser ere graverende for mig. Han udtaler, at „det er let nok at præstere en Erklæring fra anlagede. . . .; jeg, og mange med mig, deltagte ikke i denne Trifindelse“, og „jeg har Grund til at tro de Erklæringer, der foreligge for mig“. Han figter mig altsaa for at fare med Løgn; thi bevidst maa jo min Usandhed være; det er umuligt, at jeg ikke skulde vide Bested om, hvorvidt jeg har været engageret af Koncessionshaver og Entreprenør paa een Gang. Dertil søger han endnu den alvorligste Beskyldning mod mig for „Magtmisbrug“. Ved at nævne den eller dem, fra hvem han har sine urigtige Oplysninger, vil han udsætte dem for mine Magtmisbrug og Overgreb og for en Forsølgelse, som kunde blive dem skæbnevangere. Et andet Magtmisbrug har han tidligere sigtet mig for, idet han har fortalt om en Ytring af en Amtmand, gaaende ud paa, at det var nødvendigt at engagere mig, naar man vilde opnaa Koncession. Ogsaa denne Beskyldning fastholder han i dette Møde.

Det høje Ting vil forstaa, at de fremsatte Sigtelser, om hvis Usandhed jeg henviser til den af mig afgivne Erklæring, i høj Grad angribe mig baade som Menneſte og som Embedsmand. Jeg anser det nødvendigt for min Stilling at drage Hr. Lunn til Ansvar for Domstolene, og jeg udbeder mig i Henhold til Grundlovens § 57 Tingets Samtykke hertil, idet jeg skal tilføje, at efter en Udtalelse af Hr. Lunn i en af ham i forskellige Blade den 5te ds. indrykket Artikel maa jeg antage, at han ikke selv ønsker at dækkes mod et Injuriejøgmaal af sin Stilling som Landstingsmand.

Kjøbenhavn, den 11te April 1896.

Erhbødigst.

C. F. S. Ernst.